

D ů v o d y:

Jest sice správný názor a odůvodnění rekursního soudu, že podle § 59 odstavec první první věta vyr. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. k rekursu proti usnesení potvrzujícímu vyrovnání nejsou oprávněni ručitelé vyrovnání. Avšak předpokladem jest, že usnesením bylo potvrzeno vyrovnání téhož obsahu, jak zněl přijatý vyrovnací návrh a závazek rukojmího převzatý za vyrovnacího řízení, ana jen v takovém případě nejsou práva rukojmího vyrovnáním dotčena a jen tento důvod vede k výkladu, že ručitelem oprávněným k rekursu proti usnesení potvrzujícímu vyrovnání podle § 59 odstavec první první věta vyr. ř. jest rozuměti jen ručitele, jehož ručební závazek vznikl před zahájením vyrovnání (srovnej rozhodnutí č. 12689 sb. n. s.). Avšak, bylo-li potvrzeno vyrovnání jiného podstatného obsahu, než jak zněl přijatý vyrovnací návrh, zejména, byl-li do potvrzeného vyrovnání pojat závazek vyrovnacího rukojmího jiného podstatného obsahu, než byl rukojmím za vyrovnacího řízení převzat, anebo nebyl-li vůbec převzat, jsou práva vyrovnacího rukojmího dotčena a nelze vzhledem k §§ 6 a 19 obč. zák. vykládati rozumově ustanovení § 59 odstavec první první věta vyr. ř. v neprospěch rukojmího, a nelze mu proto v takovém případě upřít právo k rekursu proti takto potvrzenému vyrovnání. Rekurenti podali rekurs proti usnesení potvrzujícímu vyrovnání právě z toho důvodu, že prý dodatek výroku »rukojemský závazek ing. Jana B-a a Pavly B-ové zůstává nezměněn« odporuje převzatému závazku ručení za vyrovnání, ani prý převzali ve vyrovnacím návrhu přiloženém k návrhu dlužníka Rudolfa B-a o povolení zahájení vyrovnacího řízení rukojemství jen za 45% vyrovnací kvotu, kdežto usnesení vyrovnacího soudu potvrzuje přijaté vyrovnání na 50% vyrovnací kvotu a s jinými platebními lhůtami. Neprávem proto odmítl rekursní soud rekurs rukojmí vyrovnání a bylo rozhodnuto jak se stalo.

Čís. 13664.

Konkursní řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Ve sporu proti úpadci o nárok na oddělené uspokojení, přerušeném podle § 8, odstavec první, konk. ř. není zapotřebí, ba není ani přípustné, udělití lhůtu správci konkursní podstaty k vyjádření, zda do sporu vstupuje. Stalo-li se přece tak, neplatí domněnka, že, nevstoupí-li správce podstaty do sporu ve lhůtě, kterou určil procesní soud, platí to za odmítnutí.

Jest na žalobci, by prostě navrhl pokračování ve sporu proti správci podstaty a tomuto jest ponecháno, by se zachoval podle předpisů civilního soudního řádu, jako každá jiná strana sporu.

(Rozh. ze dne 21. června 1934, R I 650/34.)

Za sporu žalující Občanské záložny s Marií V-ovou byl na jmění žalované vyhlášen úpadek. Usnesením ze dne 2 září 1933 byl správce konkursní podstaty žalované vyzván, by do 14 dnů po doručení tohoto

usnesení vstoupil do sporu, jinak že to platí za odmítnutí. Dne 3. března 1934 navrhla žalobkyně pokračování ve sporu. Dne 14. března 1934 se procesní soud první stolice usnesl, že se rok stanovený na den 20. března 1934 ponechává v platnosti a rok tento se určuje k rozhodnutí o návrhu žalobkyně na pokračování ve sporu a o návrhu žalované na přerušení sporu, neboť správce konkursní podstaty odmítl vstoupiti do sporu a tudíž měl býti návrh na pokračování doručen přímo úpalcyni Marii V-ové (§ 9 odst. (2) konk. ř.). Usnesením ze dne 20. března 1934 zamítl procesní soud návrh správce konkursní podstaty ze dne 14. března 1934, by řízení ve sporu bylo prohlášeno za zmatečné a přerušeno, aby rok byl zrušen a by žalující strana byla odsouzena k zaplacení výloh podání do 14 dnů pod exekucí. D ů v o d y: Správce konkursní podstaty byl usnesením tohoto soudu ze dne 2. září 1933 vyzván, by do lhůty 14 dnů po doručení tohoto usnesení vstoupil do sporu, jinak, že to platí za odmítnutí. Správce konkursní podstaty do sporu nevstoupil a tudíž oprávněně odpůrce úpalců, žalující strana, navrhla pokračování ve sporu (§ 9 odst. (2) konk. ř.). R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu ze dne 14. března 1934 a ze dne 20. března 1934 a uložil prvnímu soudu, by po provedeném šetření o návrhu žalobkyně ze dne 3. března 1934 a o návrhu žalované ze dne 14. března 1934 znovu rozhodl. D ů v o d y: Předpokladem pro přerušení sporu podle § 7 pokud se týče 8 konk. ř. je vyhlášení konkursu. Pro pokračování ve sporu proti úpalcu je třeba, by správce konkursní podstaty do sporu vstoupil, a podle § 8 odst. (3) lze v řízení pokračovati teprve po zkušebním roku. Bude tedy na soudu první stolice, aby šetřením konkursního soudu zjistil, zda pohledávka, o kterou jde, byla v konkursu přihlášena, jak se o přihlášce vyjádřil správce konkursní podstaty a v jakém období jest konkursní řízení. Poněvadž tato zjištění první soud neprovedl, bylo napadené usnesení zrušiti a soudu prvnímu naříditi, by doplně zjištění, rozhodl bez nařízení ústního jednání.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by o věci znovu rozhodl.

D ů v o d v:

Napadeno jest usnesení rekursního soudu, jímž bylo usnesení prvního soudu bez výhrady právní moci zrušeno a věc mu vrácena, aby po provedeném šetření, avšak bez nařízení ústního jednání, jak uvedeno v důvodech, o přerušení sporu a o pokračování v něm znovu rozhodl. Jde sice o otázku, zda má býti spor přerušen, avšak, ač taková nařízení nemohou podle § 192 druhý odstavec c. ř. s. opravným prostředkem býti napadena, nejde o takový důvod přerušení, jaký mají na mysli §§ 191 a 192 odstavec první c. ř. s., a jest proto otázku připuštění dovolacího rekursu, správně rekursu řešiti podle všeobecných pravidel. Poněvadž pak rekursní soud nenařídil prvnímu soudu výslech stran, nejde o rozhodnutí podle § 527 druhý odstavec c. ř. s. a jest proto dovolací rekurs, správně rekurs podle § 514 odstavec první c. ř. s. přípustný. Není však důvodný. Podle obsahu žaloby a jejího pojmenování »hypotekární žaloba« mínila žalující strana, jak sama praví nyní v re-

kursu, podati skutečně hypotekární žalobu, ač žalobní návrh tomu plně neodpovídá. Jde proto o spor na oddělné uspokojení podle § 7 odstavec (2) konk. ř. čís. 64/31 sb. z. a n., jenž se podle § 8 odstavec (1) konk. ř. přerušuje prohlášením konkursu o jmění žalované úpadkyně. Avšak k pokračování v takto přerušeném sporu není zapotřebí ba není ani přípustné udělit lhůtu správci konkursní podstaty k vyjádření se, zda do sporu vstupuje, an § 9 konk. ř. to předpisuje jen pro spory, v nichž jest úpadcem žalobce anebo jimiž se uplatňuje nárok na vyloučení věcí, a jen v takových sporech platí právní domněnka podle § 9 odstavec (2) konk. ř., že , nevstoupí-li správce podstaty do sporu ve lhůtě, kterou určil procesní soud, platí to za odmítnutí. O takový spor však nejde. Jest proto udělení lhůty procesním soudem v usnesení ze 14. března 1934 pro onu právní domněnku bezúčinné, ano nelze onoho zákonného ustanovení ani obdobně použití na spory jiné. Prohlášení správce podstaty, zda vstupuje do sporu, čili nic, jest procesním úkonem, jejž nelze vykonati mlčky (§ 863 obč. zák.), an to zákon výslovně nepřipouští, a nelze proto z opomenutí správce, vyjádřiti se ve lhůtě procesním soudem mu neprávem udělené o tom, zda vstupuje do sporu, čili nic, vyvozovati, že odmítl do sporu vstoupiti, zejména, když již před udělením lhůty podáním z 2. září 1933 navrhl, aby řízení bylo prohlášeno za zmatečné následkem vyhlášení konkursu na jmění žalované. Ve sporech o nároky na oddělné uspokojení lze podle § 7 odstavec (2) konk. ř. pokračovati i po prohlášení konkursu, avšak vždy jen proti správci konkursní podstaty a není pokračování odloženo až po zkušebním roku (§ 8 odstavec (3) konk. ř.), poněvadž oddělné nároky se ke konkursu nepřihlašují. Bylo tedy na žalující straně, by prostě navrhla pokračování ve sporu proti správci podstaty a tomuto jest ponecháno, aby se zachoval podle předpisu civ. s. řádu, jako každá jiná strana sporu. Dokud žalující strana tak neučinila nelze ve sporu pokračovati. Jsou proto všechny skutečnosti pro rozhodnutí této otázky nesporné a netřeba konati šetření nařízené rekursním soudem.

Čís. 13665.

Pozemková reforma.

Poštovní spořitelna v Praze není dlužníkem náhradové pohledávky, nýbrž dlužníkem této pohledávky jest jediné československý stát.

Bylo-li v dohodě o splatnosti přejímací ceny jinak ujednáno, než stanoví § 61 náhr. zák., jest stát ujednáním vázán.

Ze zákona náhradového ani ze zákona úvěrového nelze dovoditi splatnost požadovaného nedoplatku teprve, až bude splacena úvěrová pohledávka poskytnutá přidělcům, jejichž pozemků se netýká zažalovaný nedoplatek.

(Rozh. ze dne 21. června 1934, Rv I 462/34.)

Státní pozemkový úřad ujednal s majitelem velkostatku Č-em dne 15. února 1923 dohodu, podle níž převzal od Č-a nemovitosti za 850.000 Kč, z nichž bylo Č-ovi 500.000 Kč vyplaceno. Zbytek přejímací ceny byl zajištěn v náhradové knize a splatný v dílčích částkách podle